

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 446/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Lukáš Opett, PhD., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžak 4/2018 a jeho uznesením z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2018 elektronicky a 13. augusta 2018 poštou doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžak 4/2018 a jeho uznesením z 30. mája 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že 6. septembra 2013 podala Medzinárodná organizácia pre migráciu návrh Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) na zaradenie sťažovateľky do Programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi (ďalej len „program“).

Listom ministerstva č. KM-OPK-2013/003117-02 z 10. októbra 2013 bolo rozhodnuté o nezaradení sťažovateľky do programu. Toto rozhodnutie nebolo sťažovateľke doručené.

Sťažovateľka ako opomenutá účastníčka konania 30. júla 2014 podala žalobu, ktorou sa domáhala doručenia rozhodnutia ministerstva podľa ustanovenia § 250b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 162/2014-108 z 27. novembra 2015 bolo rozhodnutie ministerstva zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Ministerstvu bola tiež uložená povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania.

4. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža 4/2016 z 25. mája 2016 bol rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. O náhrade trov konania mal krajský súd rozhodnúť v novom rozhodnutí.

5. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Správny súdny poriadok, ktorý nahradil Občiansky súdny poriadok. Okrem iného došlo k zmene spôsobu rozhodovania o náhrade trov konania.

6. Uznesením krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016 podľa ustanovení § 179 ods. 1 a § 491 ods. 1 Správneho súdneho poriadku bola ministerstvu uložená povinnosť doručiť svoje rozhodnutie sťažovateľke. Druhým výrokom bola sťažovateľke priznaná náhrada trov konania.

7. Ministerstvo podalo proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016 kasačnú sťažnosť.

8. Dňa 20. októbra 2016 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené rozhodnutie ministerstva.

9. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžak 3/2017 z 29. marca 2017 bola kasačná sťažnosť ministerstva zamietnutá. Sťažovateľke bol priznaný nárok na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu.

10. Uznesením krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 bolo konanie zastavené, a to po overení doručenia rozhodnutia ministerstva sťažovateľke. Druhým výrokom žiadnemu z účastníkov konania nebol priznaný nárok na náhradu trov konania.

11. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 v časti výroku o nepriznaní nároku na náhradu trov konania podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť.

12. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžak 4/2018 z 30. mája 2018 bola kasačná sťažnosť sťažovateľky zamietnutá s tým, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania. Uznesenie najvyššieho súdu bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené 10. júla 2018.

13. Podľa presvedčenia sťažovateľky došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľka sa v konaní vedenom krajským súdom ako opomenutá účastníčka konania domáhala doručenia rozhodnutia ministerstva.

Napriek tomu, že sťažovateľka bola v konaní plne úspešná, krajský súd jej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Tento postup krajského súdu v plnom rozsahu odobril najvyšší súd a, pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku, stotožnil sa aj s argumentáciou krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľky právu na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nezodpovedá taký postup súdov, ktorý vedie k odňatiu práva na náhradu účelne vynaložených nákladov spojených so súdnym konaním plne úspešnému

účastníkovi konania brániacemu sa proti nezákonnému postupu štátneho orgánu. Obzvlášť to platí v správnom súdnictve, v ktorom existuje obligatórne zastúpenie žalobcu advokátom. V tomto prípade preto ide zo strany najvyššieho súdu o sofistikovane odôvodnenú zjavnú nespravodlivosť.

Sťažovateľka potom, ako jej ministerstvo odmietlo doručiť rozhodnutie (keďže ju nepovažovalo za účastníčku konania), bola nútená podať žalobu opomenutého účastníka konania podľa ustanovenia § 250b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 179 Správneho súdneho poriadku. Toto konanie je špecifické. Potom, ako správny súd overí tvrdenie žalobcu o jeho účastníctve, procesným uznesením uloží povinnosť žalovanému doručiť rozhodnutie (§ 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). V tomto prípade sa tak stalo prvým výrokom uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016.

Následne si správny súd overí skutočnosť, či došlo k doručeniu rozhodnutia žalovaného, a až potom konanie ukončí jeho zastavením podľa ustanovenia § 179 ods. 4 Správneho súdneho poriadku. V tomto prípade sa tak stalo prvým výrokom uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017.

Podľa ustanovenia § 175 ods. 1 Správneho súdneho poriadku rozhoduje správny súd o náhrade trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V prípade žaloby opomenutého účastníka konania sa tak preto rozhodne spolu s rozhodnutím o zastavení konania. V tomto prípade však o trovách konania bolo rozhodnuté jednak pozitívne (nárok na náhradu trov konania bol priznaný) druhým výrokom uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016 (hoci podľa § 175 ods. 1 Správneho súdneho poriadku o náhrade trov konania sa rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí), ale tiež negatívne (nárok na náhradu trov konania nebol priznaný) druhým výrokom uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 v spojení s prvým výrokom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžak 4/2018 z 30. mája 2018.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd dospel k ústavne nekonformnému záveru. Keďže plný úspech sťažovateľky v konaní o žalobe opomenutého účastníka konania spočíva

v zastavení súdneho konania, v zmysle ustanovenia § 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku podľa najvyššieho súdu nemožno priznať nárok na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania.

Výklad najvyššieho súdu podľa sťažovateľky opomína význam ustanovenia § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého ak účastník konania procesne zaviniť odmietnutie žaloby alebo zastavenie konania, správny súd prizná trovy konania ostatným účastníkom konania.

Predpokladom zastavenia konania podľa ustanovenia § 179 ods. 4 Správneho súdneho poriadku je nielen právoplatnosť procesného uznesenia o povinnosti žalovaného doručiť žalobcovi rozhodnutie podľa ustanovenia § 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, ale tiež overenie skutočnosti, že žalovaný skutočne svoju povinnosť splnil (rozhodnutie doručil).

Výsledkom procesnej aktivity žalovaného, teda doručením rozhodnutia počas súdneho konania (a to bez ohľadu na to, že sa tak stalo na základe uznesenia správneho súdu podľa ustanovenia § 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), odpadá dôvod na pokračovanie v konaní pred správnym súdom.

Keďže z dôvodu doručenia rozhodnutia počas súdneho konania o správnej žalobe opomenutého účastníka konania odpadá dôvod na pokračovanie súdneho konania (čoho výsledkom je zastavenie súdneho konania podľa § 179 ods. 4 Správneho súdneho poriadku), je zrejmé, že aktivita žalovaného (doručenie rozhodnutia) je v príčinnej súvislosti so zastavením konania (je dôvodom zastavenia konania). Doručením rozhodnutia žalovaný počas konania o správnej žalobe opomenutého účastníka konania de facto uznáva účastníctvo žalobcu v správnom konaní. Následkom toho potom účastník konania môže využiť ďalšie opravné prostriedky vo vzťahu k samotnému obsahu doručovaného rozhodnutia.

Podľa presvedčenia sťažovateľky možno preto dospieť k záveru, že ministerstvo doručením rozhodnutia sťažovateľke procesne zaviniť zastavenie súdneho konania.

Sťažovateľke mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v súlade s ustanovením § 171 ods. 1 Správneho súdneho poriadku.

Sťažovateľka tiež poukázala na to, že časť odbornej verejnosti dokonca prezentuje názor, že v prípade zastavenia konania o žalobe opomenutého účastníka konania (§ 179 ods. 4 prvá veta Správneho súdneho poriadku) a v prípade zastavenia konania v konaní o žalobe proti nečinnosti (§ 251 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) ide o plný úspech v konaní a žalobcovi má byť preto priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa ustanovenia § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, a to aj napriek tomu, že proti takémuto výkladu svedčí kolízne pravidlo *lex specialis* [§ 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku] *derogat legi generali* (§ 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

Najvyšší súd mal podľa sťažovateľky uprednostniť ústavne konformný výklad, či už prostredníctvom ustanovenia § 171 ods. 1 alebo § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, a mal zrušiť druhý výrok uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Na tomto závere nič nemení ani fakt, že krajský súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v uznesení č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016. Je to tak preto, že ide o procesné uznesenie, nie teda o uznesenie, ktorým sa konanie končí.

Podľa ustanovenia § 175 ods. 1 Správneho súdneho poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Rozhodnutie, ktorým sa konanie o úspešnej žalobe opomenutého účastníka konania končí, je uznesenie o zastavení konania (§ 179 ods. 4 prvá veta Správneho súdneho poriadku). Až v tomto uznesení je správny súd oprávnený rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania ako celku.

Napokon sťažovateľka dôvodila, že výklad najvyššieho súdu, podľa ktorého je správny súd v konaní o žalobe opomenutého účastníka konania oprávnený rozhodovať o nároku žalobcu na náhradu trov konania v dvoch fázach (do vydania uznesenia podľa ustanovenia § 179 ods. 1 a následne do vydania uznesenia podľa ustanovenia § 179 ods. 4 prvej vety Správneho súdneho poriadku), nemá oporu v právnom poriadku. Do konania

vnáša zmätok, keď existujú dve vzájomne protichodné uznesenia, kde jedno sťažovateľke priznáva nárok na náhradu trov konania, ale ďalšie nie.

14. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky ■■■ na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžak 4/2018 zo dňa 30.05.2018 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžak 4/2018 zo dňa 30.05.2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania v plnej výške do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet jej právneho zástupcu.“

II.

15. Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016 vyplýva, že ním bola ministerstvu uložená povinnosť doručiť sťažovateľke vlastné rozhodnutie z 10. októbra 2013 do 14 dní odo dňa doručenia uznesenia. Okrem toho bola ministerstvu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania, o výške ktorej sa rozhodne samostatným uznesením. Podľa odôvodnenia uznesenia povinnosť doručiť rozhodnutie ministerstva sťažovateľke vyplýva z ustanovenia § 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 175 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a vzhľadom na úspech v konaní bol sťažovateľke tento nárok priznaný, pričom podľa § 175 ods. 2 Správneho súdneho poriadku o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

16. Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 vyplýva, že ním bolo konanie zastavené s tým, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Podľa názoru krajského súdu po overení tvrdenia sťažovateľky, že sa s ňou v administratívnom konaní malo konať ako s účastníčkou konania, krajský súd uznesením č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016 uložil ministerstvu povinnosť

doručiť sťažovateľke svoje rozhodnutie z 10. októbra 2013. Keďže toto uznesenie sa stalo 10. októbra 2016 právoplatným, podľa § 179 ods. 4 prvej vety Správneho súdneho poriadku bolo potrebné konanie zastaviť. O náhrade trov sa rozhodlo podľa ustanovenia § 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené.

17. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžak 4/2018 z 30. mája 2018 vyplýva, že ním bola zamietnutá kasačná sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 v časti trov konania.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľka v kasačnej sťažnosti uviedla, že krajský súd rozhodol o náhrade trov toho istého konania dvakrát, a to protichodne. Raz jej priznal plnú náhradu trov konania, avšak v teraz preskúmanom uznesení jej už náhradu trov nepriznal. Sťažovateľka má preto obavu, či výrok o náhrade trov konania v uznesení zo 7. septembra 2016 bude dostatočným právnym základom pre nadväzujúce konanie a rozhodovanie o výške trov. Preto z opatrnosti a v záujme zákonnosti rozhodnutia o náhrade trov konania podala kasačnú sťažnosť. Ďalej vyjadrila názor, že na predmetný prípad sa vzťahuje ustanovenie § 171 ods. 1 (alternatívne odsek 2) Správneho súdneho poriadku, v zmysle ktorého jej mala byť priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu. Poznamenala, že krajský súd nedostatočne odôvodnil uznesenie o zastavení konania vo výroku o náhrade trov. Odôvodnil to jednou vetou, a to odkazom na ustanovenie § 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku, a vôbec sa pritom nevysporiadal s možnou aplikáciou ustanovenia § 171 ods. 1, resp. ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Rovnako sa nedostatočne vysporiadal aj so svojimi predchádzajúcimi procesnými rozhodnutiami.

Podľa názoru najvyššieho súdu uznesenie krajského súdu bolo potrebné preskúmať najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť uznesenia krajského súdu v časti trov konania.

Treba konštatovať, že kasačná sťažnosť bola vo svojej podstate postavená na námietke, že krajský súd mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa ustanovenia § 171 ods. 1 alebo ods. 2 Správneho súdneho poriadku.

Podľa presvedčenia najvyššieho súdu správna žaloba opomenutého účastníka konania predstavuje osobitný typ všeobecnej správnej žaloby, ktorej procesná úprava je

v podstate plne vymedzená v ustanovení § 179 Správneho súdneho poriadku. V tomto zmysle platí, že ak je správna žaloba opomenutého účastníka konania úspešná a zabezpečí sa ňou doručenie rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy s možnosťou inštančného administratívneho postupu, v správnom súdnom konaní sa ďalej nepokračuje, ale toto sa zastaví. Po preskúmaní spisového materiálu nemohol najvyšší súd inak, ako súhlasiť s právnym názorom krajského súdu. Krajský súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 170 písm. b) Správneho súdneho poriadku žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania práve v súvislosti so zastavením konania. Najvyšší súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že o trovách konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 S 162/2014, ktoré vznikli pred zastavením konania, bolo rozhodnuté v právoplatnom uznesení krajského súdu, ktorým bola ministerstvu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania. V situácii, keď priamo zo zákona (ustanovenie § 179 ods. 4 Správneho súdneho poriadku) odpadá dôvod na pokračovanie v konaní pred správny súdom, správny súd nemá inú možnosť, ako po právoplatnosti uznesenia vydaného podľa § 179 ods. 1 Správneho súdneho poriadku zastaviť konanie. Takéto zastavenie znamená, že sa súd nezaoberal samotným prieskumom zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia.

III.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

20. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

21. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. Sťažovateľka je presvedčená, že napriek zastaveniu konania jej mala byť náhrada trov priznaná, a to v podstate z dôvodu, že zastavenie konania procesne zaviniło ministerstvo tým, že len po podaní žaloby a v dôsledku príkazu správneho súdu splnilo povinnosť doručiť svoje rozhodnutie sťažovateľke, čo zároveň z právneho hľadiska viedlo napokon k zastaveniu konania, keďže jeho účel sa vynútením doručenia rozhodnutia naplnil. Podľa názoru sťažovateľky skutočnosť, že už skorším uznesením krajského súdu zo 7. septembra 2016 bola ministerstvu (nesprávne už vo fáze rozhodovania o jeho povinnosti doručiť vlastné rozhodnutie sťažovateľke) uložená povinnosť nahradiť sťažovateľke trov konania, nemení nič na oprávnenosti jej požiadavky, keďže o náhrade trov sa malo rozhodnúť až pri skončení konania, pričom za rozhodnutie, ktorým sa konanie skončilo, treba považovať až uznesenie o zastavení konania.

24. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať predovšetkým na to, že v kasačnej sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-231 z 19. októbra 2017 sťažovateľka vyjadrila obavu, či výrok o náhrade trov konania v skoršom uznesení zo 7. septembra 2016 (ktorým sa ministerstvu prikázalo doručiť rozhodnutie sťažovateľke) bude dostatočným právnym základom pre nadväzujúce konanie a rozhodovanie o výške trov konania. Uviedla tiež, že kasačnú sťažnosť podáva z opatrnosti a v záujme zákonnosti rozhodnutia o náhrade trov konania.

Ďalej sa z pohľadu ústavného súdu javí ako podstatné, že najvyšší súd zaujal jednoznačné stanovisko, podľa ktorého o trovách konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 S 162/2014, ktoré vznikli pred zastavením konania, bolo rozhodnuté v právoplatnom uznesení krajského súdu, ktorým bola ministerstvu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania (teda v uznesení č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016).

Z uvedeného záveru najvyššieho súdu je nepochybné, že sťažovateľke vznikol právoplatne priznaný nárok nielen na náhradu tých trov konania, ktoré jej vznikli do uznesenia krajského súdu č. k. 6 S 162/2014-196 zo 7. septembra 2016, ale aj tých ďalších trov, ktoré jej vznikli v neskoršej fáze do zastavenia konania.

Právny názor, ktorý najvyšší súd zaujal (tak ako je formulovaný), je nepochybne v prospech sťažovateľky a je z neho zrejmé, že obavy, ktoré ju viedli k podaniu kasačnej sťažnosti, boli neopodstatnené. Vyplýva z neho, že by sťažovateľke mala byť priznaná plná náhrada vzniknutých trov konania.

Za uvedeného stavu nemožno z pohľadu sťažovateľky hovoriť o reálnom zásahu do ňou označených práv, lebo hoci formálne zostal právoplatným neskorší výrok nedávajúci sťažovateľke právo na náhradu trov konania, podľa záväzného právneho názoru najvyššieho súdu jej patrí plná náhrada trov konania v zmysle skoršieho uznesenia.

Vzhľadom na uvedené závery nie je potrebné, aby sa ústavný súd vecne zaoberal právnou argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej by o náhrade trov konania malo existovať len jediné rozhodnutie, ktoré by malo byť vydané až pri skončení konania, resp. že o trovách konania nie je možné rozhodovať „dvojfázovo“ a dokonca protichodne.

25. Odhliadnuc od dosiaľ uvedených záverov sa sťažnosť javí ako zjavne neopodstatnená vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy aj z iného dôvodu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že čl. 46 ods. 2 ústavy poskytuje súdnu ochranu v rámci správneho súdnictva a že toto ustanovenie je v pomere špeciality vo vzťahu k ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy poskytujúcemu súdnu ochranu vo všetkých ostatných prípadoch.

Keďže v danom prípade všeobecné súdy (vrátane najvyššieho súdu) konali v rámci správneho súdnictva, je zrejmé už prima facie, že k sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy dôjsť nemohlo. Uvedené úvahy sa nevzťahujú na namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže toto ustanovenie uvedeným spôsobom súdnu ochranu nerozlišuje.

26. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018